

deken kapaszkodik ki, a gyengébb úszók még csak a közepén kapálódznak.

Valamelyikük, az arcát nem látom pontosan, mert a nap szemembe süt, átint a folyón:

— Éljen Sztálin!

Csengő, fiatal hangja összefolyik a nap piros sugaraival.

DIÓSZEGI ANDRÁS

ÜNNEPI ÖRÖM

Örzsé néni bográcsában
fő a birkacomb.

Kevélykedve kavargatja
— bár takarja lomb.

Csuda dolog esett meg ma,
lesz is áldomás.

Nevet kapott, drága nevet
a gépállomás.

Nem kicsinység, nem apróság,
tudja a falu.

Ma magára marad itten,
akit rág a bú.

Mosolygok a sürgés-forgás
lázpiros zaján,
ünnepelnek s ünnepelek
velük én — na lám!

Ma reggel még füstös kedvem
tüskéket szabott.

Most itt, olyan jó kedvem van,
hogy felkacárok.

— A szemekben annyi tűz ég,
oly nagy szeretet.

Annai hála, harcos erő,
ezért nevetek. —

Örzsé néni büszkesége
is mosolyt fakaszt:

— Az elvtársak nálam esznek,
nem tesznek panaszt...!

Ilyen napon én főzhetek,
senki lánya más.

Hatvan évem tudja mit ér
a gépállomás.

Tudom azt is, hogy az a név
harcos lobogó.

Átölelem keskeny vállát,
jól esik a szó.

Örzsé néném, büszke vagyok
 — furcsa ez — kendre.
 Azt kívánom, hogy a helyét
 mindég meglelje.

— Na ne szóljon, még megrígat,
 nem kell ma a könny.
 Nézze csak Rákosi neve,
 hogy ragyog ott fönn!

Amint nézem, szívem mélyén
 boldog öröm kél.
 Felnevetek, mindenünnen
 kacajt visz a szél.

LÁSZLÓ IBOLYA

S É T A

Almos este nyújtózkodik,
 karja fekete,
 akár hét esztendő előtt
 népünk kenyere.

Villany szór fényt, bokrok közé
 bújnak a padok.
 A sétányunk fái felett
 telt hold andalog.

Apró neszek jönnek velünk,
 felesel a kő.
 Füvek szára oly karcsú már
 csendet lengető.

Kamasz fütty fúr a hajunkba
 régi ismerős.
 Ugy-e, Kedves együtt talál
 Kettőnket az ősz?

Szunyókál a parti város,
 . . . alszik a család . . .
 Ugy-e őket is csókoljuk?
 — Számhoz ér a száz.

Elbúcsúzunk, — holnap munka
 vár bennünket is.
 Kedves, hozzád még az éjjel
 álmhajó visz.

LÁSZLÓ IBOLYA